

A KERESZTESPÓK HADJÁRATAI

a lugas árnyékában háló lebeg,
szem nem látja, mert *túl* van már,
ahogy a térből kiszakítja a magáét,
saját időt él, a senkiét, csak a
lebegés távoli hullámai üzennek
halált annak, aki értheti még, a
pusztulás gyönyörű mintázata,
bogarak és lepkék beletaposva a
nemlét szőnyegébe, mintha aláhulltukban
álltak volna meg, s most az öröklétbe
zuhannak *tovább* tündöklően és
üresen, amit a szem mozdulatlanságnak
ismer, hacsak nem belül látod, a lélek
áttetsző vetítővásznán, *ahol* nevensz, ha
sírsz kívül, és zokogsz férfiasan, keményen,
megriadsz mégis a nemlétező szárnyalásától,
innen vagy, s mintha látnál a *túl*ból is
valamit, ami nincs és szép, érdekesebbnek
érzed a rád szabott időt, szemed szivárvány-
hártyáján fekete szív, keresztrel jelölt,
belevész a sötét pontba minden, mi él, csak
éppen vergődik még egy kicsit, míg körbefut
a háló kötélzetén a pók, a sötét verem
körbeszó és kiszakít, fúj, fúj a szél, a
lebegés távoli hullámai halált üzennek,
fölmerül és lesüllyed, ami már nem te
vagy, nem lepke, nem levél erezetén
egyensúlyozó fényes bogár, ami már *nem*

ABLAK

aki vagyok, elmondhatja-é helyettem más,
hallja-e magában ugyanúgy a tengert,
amint éppen kinyúl a fővenyre, hogy
eltörölje a lábnyomokat, s helyébe kagylót
adjon a mélyből? szólhat-e arról, ami
elkerít s lehatárol, a *kint* és *bent*, a
magasság és *méllység* közé épült áttört
formákról, s a résekről, amelyeken át
zene zúdul be és napfény? a *túl* miatt
ismerd meg te is álruhádat, mert
felhágatsz nagy néha és kitekinthetsz,
s felejteni tudod a testeden fölfelé
kúszó árnyat, melynek hidegét lassan
átveszik az erek, megborzong a vér
ágbogas fája, és beledermed a mozdulatlanságba.

aki lehetnél, vagy *te*, a magasság
gyolcsaiba rejtezik előled valód, s
csak a madarak látják, amikor riadtan
körbepülik, s az örvényből már nem
tudnak szabadulni: ilyenkor zuhan eléd
a hóba egy-egy szárnyba burkolt, ólomnehéz
test, s nem érted, mitől oly súlyos most
és végleges, s honnan dobta fel magát
a légbé, hogy ilyen hamar aláhulljon?
előtted hull le minden. amerre néz, te
már azt nem tudod követni, mert fogva
tart a *hamar*, s úgy nő árnyékod a talpad
alól a rétekre az égig, akár egy ösvény,
amin megindultál, s már nem lehet megállni.
ami most vagy, csak játék. ruhákba bújsz,
fátyol mögé szorítod arcod, lóra szállsz,
kitárod ablakod. a sietség és várakozás

hangtalan tánca ez, amikor lázas karokkal magadhoz szorítanál valakit, aki vezessen, hogy körbelengd, így, a boldog tárgyakat. lent vagy, s makacsul az égi magasban, ablak akár, állnak előtted, s kitekintenek. a *fent* és a *lent* szaggatását te tudod csak, ízét a víznek, amelyen lábnyomok úsznak az idők kezdetétől. örök már attól az ember, hogy a hajnali parton egyszer végigsétált, s kinyúlt érte a tenger, és csöndben önnön idejébe lopta. értelme vagy víznek és madárnak, reád hull alá a levél, s hozzád emelkednek magasba a nedvek. mi kívül van, magadban mindazt megtalálod.

miként más,
ki nem te vagy? hallod, amint szólt, amikor a földből magadhoz emelsz egy koponyát: mint ami öröktől fogva van. ismered az állkapcsok szörnyű ütközetét a szóért, a könnyű sugárért, amely az arcon mintha ismét fölfénylenék, noha csak visszalátszik, csak maradványa benne annak, aki te általa is lettél.

ami most vagy, csak játék. mennydörgés, eső, üres üvegek szomorú nyaka, a nemlétezővel viaskodó ezredszert ablaknak csapódó lepke, a tükör bizonytalan homálya. ami most vagy, töredék csak: az *innenben* érzed meg a *távolt*, egy napernyő alatt ragyogó női arcban, amelyen semmi nem teljes még, s ezért tökéletes. fejeken, elporladt arcokon lépkedsz a világon által, tenyerek nyílnak talpad alá, s térdedet érintik, ha lehajolsz, tengerek zúgása a koponyák fenséges üregéből. *egy* lehetsz csak, mielőtt

a mindenség lennél. azután a hajnali égen
úszó felhők szegélyén a gyönyörű vér,
naptámadatkor. mennyi jel, mennyi temérdek
lehetőség, hogy felismerjenek.

KÖD ELŐTTEM

lőn estve és lőn reggel, isten tudja
honnan jöttem, zakatolnak, fújtatnak
a vonatok fejében, nagy éjszakai
szerelvények, egyszer előszámlálom
a költözködések is, köd előtttem,
köd mögöttem, meg az újjászületési
évszámokat, külön szólok majd a
pokrócok, a gyúródeszkák és viharlámpák
hasznáról, elmondom, honnan lehet
felismerni egy száguldó szerelvény
ablakából a tengert, a röptükben alvó
madarakat, hasznos tudnivalókról írok
neked, megtanítom a táviróoszlopok
fütyjeleit, a drótokra fagyott csillagok
kottáját, nem is tudom, miért csomagoltunk
ki, miért is merészkedtünk túl messzire
az állomástól, annyira, hogy már nem
hallhattuk a hangosbemondó tájékoztatásait
és udvarias felszólításait, nem tudtuk
mihez tartani magunkat, s a csomagjaink
meg egyre fogytak a nagy sietségben, végül
csak a két aranybetűs koszlott bőrű
aranyjános és a zsákvászonba kötött
drapp madách maradt meg és a mindenütt

otthonlevés szabadsága, és a mindenkori
otthontalanság szabadsága, és a semmi
nélkül való lét könnyűsége és a mindent
birtoklás könnyűsége, éveken át csak
vonatokkal álmodtam, látomásaim voltak
ködös nappalokon az útnak indult
utcahossznyi házakról, udvarokról, diófákról,
innen a hosszú verssorok, nyakra tekeredő
vörös selyemsálak, és a megcsukló ritmus,
a jelzők sötéten villanó traverzei, köd
előttem, köd mögöttem, együtt láttam világot
aranyjánossal és madáchimrével, a többiek
lemorzsolódtak rendre, derék férfiak, talpig
selyemvásznonban és bőrben és zsákban, ott
szorgoskodtak körülöttünk, elszórakoztatták
a szipákoló gyermekeket, aprókat köhintve
megdöntött törzssel beszálltak a tarisznyákba,
majd aztán polcra kerültek ismét valahol, a
két aranybetűs koszlott bőrű aranyjános és
a zsákbakötött drapp madách, megvagytok-e
mind, fiúk, kérdezték csillogó szemekkel,
itthon vagyunk, itthon, jól vagyunk és
útrakészen vagyunk, selyembe, bőrbe, zsákba
kötve, minden jog fenntartva, bizzál, csend
mindenütt, köd előttem, köd